

— Ще вървите ли? — попита той. Единиятъ отъ нашитѣ спътници му бѣ роднина.

— Мислимъ да отидемъ до въ Шипка, отче.

— Ще има дъждъ, останете тукъ.

— Ала то зе да се проясня.

— Слушайте ме вий мене — дъждъ ще има. Не чуete ли гората какъ шуми? — Вѣтъръ има горѣ въ Балкана.

— Ехъ, отче, колко е то? — ще прѣскочемъ ей сега, ние сме млади.

— Както искате, — каза той и си подаде ржката.

Бързъ планински потокъ, сжщиятъ, който се вливаше въ езерото, шумѣше край насъ. Пжтятъ върви успоредно съ него — дори до неговитѣ извори — буйни, пълноводни и студени. Отъ двѣтѣ ни страни се ширѣха покосени ниви и ливади съ неприбрано още сѣно по тѣхъ. Ала скоро навлѣзохме въ гората, която се простираше вече до горѣ — по всичкитѣ тукъ плѣщи на Балкана. Тукъ тя им чуденъ изгледъ: тъмна и нѣкакъвъ глухъ шумъ долиташе до насъ. Гладката кора на високитѣ и стари букове бѣ прошарена съ имена на случайни пжтници, които, види се, сж имали желанието да се прославятъ между буковетѣ и горскитѣ лалугери...

Ала изглеждаше, че думитѣ на отчето сж прави: колкото по-натамъ отивахме, шумътъ на гората ставаше сѣ по-силенъ и по-страшенъ. Сѣкашъ зли нѣкаккви духове разказваха страшни приказки на тъмната гора. И тя присвиваше клони, пжшкаше и стенѣше отъ страхъ, отъ неизвѣстна нѣкаква болка.

Ние се спрѣхме и се спогледахме.

— Да продължаваме ли нататкъ?

И тръгнахме пакъ. Ала не за дълго.